

'Was ik 25, dan stond ik nu op Wall Street mee te betogen'

Jeroen De Preter
& Bart Eeckhout 22-10-2011 Pag. 42

De revolutionair in Paul DE Grauwe hoogleraar economie

'Was ik 25, dan stond ik nu op Wall Street mee te betogen'

Ook kniediep in de wanhoop over de aanslepende eurocrisis blijft professor Paul De Grauwe (65) zijn analyses minzaam en beleefd formuleren. Behalve als het over onze banken gaat. 'De eerste beleidsdaad van de staat bij Dexia had het ontslag op staande voet moeten zijn van alle topbankiers. Het zal ze leren.'

Tekst Jeroen de Preter en Bart Eeckhout / foto Tim Dirven

e file tussen Brussel en Leuven zorgde voor enig oponthoud, maar dat deert niet. Van Q-music tot de Financial Times: heel Europa hangt aan de lippen van Paul De Grauwe, een ongebonden autoriteit in het debat over de eurozone en de bankencrisis. Als we een half uur later dan afgesproken in de faculteit economie van de KU Leuven arriveren, is professor De Grauwe nog uitgebreid aan het poseren voor de fotograaf van de Frankfurter Allgemeine Zeitung. De Duitse kwaliteitskrant heeft De Grauwe zonet geïnterpelleerd over het stoutmoedige idee dat hij vandaag, aan de vooravond van de o zo belangrijke eurotop, verdedigt. Het idee is onthutsend in zijn eenvoud. "De Europese Centrale Bank moet geld bijdrukken."

Luidens De Grauwe is zijn idee hét recept om de crisis op te lossen, maar de Duitsers willen er niet aan. "In Duitsland heb je een enorme vrees voor inflatie. In 1923 hebben ze een catastrofale inflatie gekend. Dat heeft de Duitse psyche diep beïnvloed. Het maakt dat elke verwijzing naar een centrale bank die geld creëert, er nog altijd een grote vrees veroorzaakt. Die vrees verhindert hen om er voldoende over na te denken."

Om eerlijk te zijn: we begrijpen de Duitsers wel. De eurocrisis oplossen door euro's bij te drukken lijkt een gevaarlijke tovertruc.

Paul De Grauwe: "Geld bijdrukken creëert inderdaad een mogelijkheid tot inflatie. Maar ik ben ervan overtuigd dat dat niet zal gebeuren. We zitten vandaag in een crisis, waarbij beleggers een groot wantrouwen hebben in staatsobligaties van onder meer Italië, Portugal en nu ook België. Dus willen ze die kwijt. Die beleggers willen iets stevigs. Ze willen cash. Dus moet de Europese Centrale Bank (ECB) klaar staan om die cash te leveren. Een centrale bank kan dat. Ze kan zoveel cash leveren als ze maar wil.

"De bankiers zullen die cash opstapelen. Het is geld dat niet doordringt in de reële economie. Het wordt gewoon opgepot.

"Het bewijs daarvoor is drie jaar geleden al geleverd. De ECB heeft toen iets gelijkaardigs gedaan. Het gevolg was dat de liquiditeiten bij de banken heel snel stegen. Tegelijk zag je dat er in de reële economie geen grotere geldhoeveelheid in omloop kwam. Integendeel. Je zag dat de bankiers geen zin hadden om dat geld te gebruiken in de reële economie, uit vrees voor een verdere krimp."

Nu zondag komt de Europese top bij elkaar om een oplossing te zoeken. Maakt uw voorstel enige kans?

"Ik vrees dat het, zoals de vorige keer, een oplossing wordt die niet drastisch genoeg is. De nodige maatregelen zullen pas genomen worden als we echt over de afgrond bengelen. Nu staan we nog maar aan de rand. (lachje) Neen, de crisis moet nú aangepakt worden. We moeten om te beginnen erkennen dat Griekenland de facto failliet is. Het is zinloos om dat land nog meer saneringen op te leggen. Dat werkt niet meer. Die economie is in elkaar aan het stuiken, meer saneringen kunnen onmogelijk nog leiden tot een vermindering van de tekorten. Er moet een schuldherschikking komen. Je zou de schulden bijvoorbeeld kunnen halveren.

"Een oplossing van het Griekse probleem is ook belangrijk om het domino-effect tegen te gaan. Beleggers die verloren hebben zullen denken: het kan ook met Portugal, Spanje en Italië gebeuren. Nu al zie je die blinde vrees. Dat financiële instellingen, zonder ernstige analyse, zeggen: wegwezen hier. Paniek. Alleen de ECB kan dat oplossen. Alleen die instelling kan zeggen: we leveren de liquiditeiten. We kopen obligaties en leggen op die manier een bodem vast. De ECB kan dat. Ze hebben oneindige middelen, er is geen limiet."

Maar dat ziet u dus niet gebeuren.

"Het maakt mij wanhopig. De ECB blijft vasthouden aan haar dogma's. Het huis staat in brand. De ECB zou dat huis dringend moeten blussen, want niet alleen dat huis, maar ook de huizen ernaast worden bedreigd. Maar wat doet de brandweer? Niet blussen, met als argument dat blussen de eigenaar het signaal zou kunnen geven dat hij ongestraft met vuur mag spelen. Mijn mening is: een brandweer moet in elk geval blussen.

"Daarnaast moet er nog een instantie zijn die zegt: 'Hela man, je hebt wel met lucifers gespeeld, dat kan niet.' Daarvoor dient de toezichhouder. Dat is een belangrijke functie, die ook niet voldoende is opgenomen. Maar dat wil niet zeggen dat de brandweer niet moet blussen."

De brandweer blust niet en er is een gebrek aan toezicht op de brand- veiligheid. Gaat de eurozone straks in rook op?

"Dat weet ik niet goed. Ik durf te denken dat als die mensen echt in de afgrond kijken, er uiteindelijk wel een drastische beslissing zal genomen worden."

Het moet nog erger worden voor het weer beter kan worden?

"Misschien wel ja."

U was ooit kandidaat ondervoorzitter van de ECB. Spreekt u met rancune?

"Ach, Ik heb ooit gekandideerd. Verhofstadt was toen eerste minister. Hij zei: waarom niet proberen? Hij heeft me toen naar voor geschoven, maar het is niet gelukt.

"Ik weet het, in Frankfurt gaan ze niet naar me luisteren. Ik heb mijn idee ook verdedigd in de Financial Times, maar ik maak me geen illusies. Al geloof ik wel dat ze, op een bepaald ogenblik, als het echt erop of eronder is, wel de nodige maatregelen zullen nemen. Op een bepaald moment zal de realiteit zo overweldigend zijn dat er geen andere keus is, tegen de objecties van de Duitsers in. De ECB kan dat, ze is machtiger dan de markt."

Eén troost: Paul Krugman, Nobelprijswinnaar economie, feliciteerde u dit jaar met uw analyse van het Europese muntprobleem. Lang geleden al voorspelde u dat de komst van de euro de landen de mogelijkheid ontnam om hun problemen met de eigen munt op te lossen.

(knikt) "In 1992 heb ik al geschreven dat we een groot risico namen door in de muntunie te stappen. Ik was een euroscepticus. Maar sinds de euro er is, heb ik er nog maar weinig kritiek op geleverd. Van zodra die munt er is, moet je denken aan oplossingen voor de problemen, en nadenken over hoe je het zo goed mogelijk kunt doen."

We kunnen er ook weer uitstappen.

"Dat kan, alleen: er is een groot verschil tussen intreden en er weer uitstappen. Het instappen is bijna geruisloos gebeurd. Er weer uitstappen zal andere koek zijn. Het uiteenvallen van de muntunie zal grote schokken geven. Het zal in een aantal landen diepe recessie veroorzaken. Daar houd ik mijn hart voor vast.

"Ten gronde is het heel moeilijk om daar iets over te zeggen. Maar je mag wel uitgaan van een scenario met paniek en vrees. Zoiets als mensen die in paniek een dancing of tunnel verlaten."

Waarbij mensen vertrappeld zullen worden.

"Ja, en je weet niet goed wie. Het zou iets oncontroleerbaars in gang zetten. Als het uitreden op dezelfde manier zou kunnen gebeuren als het instappen, zou ik zeggen: doen. Maar dat kan dus niet."

U hebt gelijk gekregen. Voelt u nu een intellectuele triomf?

"Natuurlijk maak ik wel eens de bedenking dat ik dat goed had ingezien, destijds. Maar het is veel nuttiger om na te denken over oplossingen die de huidige instellingen robuust kunnen maken. Daarvoor kan ik trouwens nog altijd terugvallen op mijn analyse van de jaren negentig. Ik heb toen betoogd dat we die muntunie pas kunnen realiseren als we ze inbedden in een politieke unie. Alleen zo kan er een mechanisme van wederzijdse steun ontstaan. Een mechanisme dat moet zorgen voor solidariteit én voor controle. Dat laatste is zeer belangrijk, want als je solidariteit creëert, zal dat ook geëxploiteerd worden. Het probleem is dat zowel solidariteit als controle al van bij het begin ontbraken. Vandaag pleit ik daar nog altijd voor. Als we dat mechanisme niet willen toepassen, zullen we door een fase van diep trauma moeten."

Hoe wordt die crisissfeer beleefd op uw faculteit? Geeft het aanleiding tot gebekvecht aan de koffiemachine?

"Er zijn niet zoveel macro-economen hier. En blijkbaar is er wel vertrouwen in mijn analyse." (glimlacht)

Hoe komt het dat we, drie jaar na 2008, opnieuw in een crisis zijn verzeild?

"We zitten nu terug in de miserie omdat we nog niet uit de miserie geraakt waren. In feite is het gewoon dezelfde crisis. In 2009 zaten we in een diep dal, en daar zijn we niet uitgeraakt. Binnen de eurozone kwam de dwang van de markt die zegt: saneren, saneren, saneren. Een slecht idee, want als we dat allemaal tegelijk doen, gaan we regelrecht naar een nieuwe recessie: de tekorten zullen stijgen en de schulden toenemen. We zijn te veel onder druk gezet door de financiële markten. We hadden er iets tegen kunnen doen, maar dat hebben we niet gedaan."

De indignado in ons zegt: in 2008 zijn de banken met ons belastinggeld gered. Vandaag zitten we terug in de penarie omdat die banken met ons geld naar het casino zijn gegaan, in plaats van het als een goede huisvader te beheren.

"Die analyse is nogal bot, maar ze klopt voor een deel. Het is absoluut juist dat bijvoorbeeld Dexia voor 2008 in het casino gespeeld heeft. Die bank heeft speculatieve posities ingenomen, een constructie opgebouwd die wel in elkaar moest storten. Toen de crisis kwam, hebben we onvoldoende de kans gegrepen om de banken serieus te reguleren. Daarmee bedoel ik bijvoorbeeld: een strikte scheiding opleggen tussen zakenbankieren en commercieel bankieren. We hebben de kans gemist om te zeggen: het is het een of het ander. De Britten zijn daar nu mee bezig, en de Amerikanen. Bij ons is het: niks nul.

"De Dexiatop verdedigt zich nu door te zeggen dat ze die risicovolle posities heeft geërfd. Vraag is dan waarom ze die niet heeft afgebouwd. Het antwoord is: omdat het zoveel geld opbracht. Ze hebben willen profiteren van de rendementen, zonder rekening te houden met de risico's. Dat is

onaanvaardbaar, en een goed argument om ze allemaal naar huis te sturen. De eerste beleidsdaad van de staat bij Dexia had het ontslag op staande voet van alle topbankiers moeten zijn. Het zou ze leren. Dat hebben we niet gedaan. We hebben hun argument aanvaard dat ze die posities hebben geërfd, en dat ze de kennis hebben."

Is dat niet het probleem? Dat die toplui het monopolie op die kennis hebben?

(windt zich op) "Over welke kennis hebben we het? De kennis om er een grote puinhoop van te maken. Het is net die zogenaamde kennis die ons in een catastrofe heeft gestort. Het probleem is dat die bankiers een aantal essentiële elementen van het bankieren niet kennen. Ze zijn zich bijvoorbeeld totaal niet bewust van de systeemproblemen die ze buiten hun eigen bank creëren. Vergelijk het met bedrijven die vervuilen. Ze houden geen rekening met schade die ze elders creëren, maar die wel in het economisch systeem infiltreert. Daarom heb je instanties nodig die zeggen: 'Hola, u berokkent schade aan het systeem, en we gaan u die schade aanrekenen. En u kan ook niet langer aanblijven.'

"Als ik aan buitenlandse collega's vertel dat de Dexiatop gewoon is aangebleven, vallen ze van hun stoel. Only in Belgium! Terwijl het echt essentieel is dat dat gebeurt. Als je zegt: kijk eens, we nationaliseren uw bank, we halen u uit het slop, en als je het verknoeit mag je die job houden, dan geef je een erg fout signaal. In het voetbal hebben ze dat in elk geval beter begrepen. Geen resultaten? Meteen de laan uit."

Waarom doen wij niet wat in het buitenland wel gebeurt?

"De symbiose tussen de wereld van de politiek en die van de banken is hier te groot. Ga maar na: het zijn allemaal dezelfde mensen. De raden van bestuur zijn nooit neutraal. Het is een vriendenklik."

Hier spreekt een 'verontwaardigde'.

"Dat stuit me tegen de borst ja. Het heeft zelfs niets met emotioneel revanchisme te maken. Ook puur economisch geef je een fout signaal. Door die bankiers niet te bestraffen, breng je andere bankiers op slechte ideeën. Laat ons maar risico's opbouwen, en als het mislukt, zullen de overheden wel tussenkomen. En we mogen onze job nog houden ook."

Ondanks alles noemt u zich nog altijd een optimist. Geloof u werkelijk dat de volgende generaties het opnieuw beter zullen hebben dan de onze?

"Op voorwaarde dat er geen catastrofes zullen gebeuren. En dat het menselijk vernuft en de nieuwe technologische ontwikkelingen voor meer materiële welvaart zullen zorgen."

Hebben we nog meer materiële welvaart nodig?

"Het is de vraag of de wereld zoveel groei aankan. (zwijgt) Eerlijk, ik ben daar niet uit. Zo zou het kunnen dat de toekomstige generaties niet meer dezelfde welvaart zullen hebben omdat we gebotst zijn op de beperkingen van het milieu. Of dat de grondstoffen gewoon op zijn. Kan de wereld die groei wel aan? Mogelijk gaan we regelrecht naar een catastrofe. Maar je kunt ook optimistisch zijn en zeggen: we zullen wel de nodige nieuwe technieken ontdekken om ervoor te zorgen dat we de welvaart kunnen blijven doen stijgen, zonder de wereld daarbij naar de knoppen te helpen."

En u neigt nog altijd naar dat liberale vooruitgangsoptimisme?

"Ja, zij het met gemengde gevoelens. Als we dat milieuprobleem kunnen oplossen, dan denk ik dat de welvaart niet gestopt kan worden. Maar dat is dus de grote vraag. De wetenschap heeft daar ook geen eenduidig antwoord op. Je hebt wetenschappers die zeggen: we gaan naar een opwarming van de aarde, maar die is gradueel. Dat kunnen we oplossen door ons aan te passen. Dat zal iets kosten, maar dat kan. En dan heb je wetenschappers die zeggen: die opwarming is geen lineair proces. Die opwarming is discontinu, en verloopt in een heel snelle periode, waardoor je het probleem niet meer kunt bemeesteren. Ik weet het niet."

Er is een parallel tussen het ecologische en het economische vraagstuk. De parallel heet regulering, en daar slagen we in de beide gevallen niet in.

(knikt) "Zeker in de Verenigde Staten is dat een probleem. Volgens de Republikeinen is de opwarming van de aarde een opgeklopt probleem dat gepromoot wordt door Europese socialisten die hun vrijheid willen inperken. Dat idee is zo dominant geworden dat zelfs Obama er geen punt van discussie meer van maakt. Onrustwekkend."

U was in de jaren negentig senator voor de Open Vld. Hebt u toen ervaren hoe de politiek de greep op de samenleving verloren is?

"Ik ben een liberaal die ondertussen begrepen heeft dat de markt niet alles oplost. Je hebt instanties nodig om de markt te corrigeren. Soms zelfs drastisch te corrigeren. De noodzaak tot correctie is vandaag ook groter dan toen. Maar ik zal ook niet ontkennen dat ik de noodzaak van een sterke overheid vandaag meer dan vroeger inzie.

"Ik heb twaalf jaar in de politiek gezeten, en heb daar geleerd dat het heel moeilijk is om iets te bewegen. Vandaag doe ik denkwerk en ben ik sterk aanwezig in de media. Ik denk dat ik daar misschien wel meer impact kan hebben dan in de politiek. Ik zeg niet dat ik veel impact heb, maar misschien wel een klein beetje meer dan in de politiek."

Dat is een erg treurige analyse van het politieke bedrijf.

"Toen ik nog in de politiek actief was, had ik het probleem dat journalisten me niet echt vertrouwden. En misschien was dat wel terecht. Er is dikwijls een verborgen agenda. Je moet wel eens een verhaal vertellen dat gekookt is in de partij, zonder dat je daar zelf achter staat. Dat was een probleem voor mij. Vandaag houdt niemand me tegen om te zeggen wat ik wil, ook niet de liberalen, dat mag ondertussen wel duidelijk zijn."

Hebt u nog contacten in de politiek?

"Niet systematisch. Maar ik heb de laatste tijd wel veel contact met Guy Verhofstadt. Ik heb met hem samengewerkt voor een boek over de eigen middelen van de Europese Unie. Een technisch dossier, maar wel heel boeiend."

Hebt u een verklaring voor de neergang van de Open Vld vandaag?

"Ik denk dat het niet meer duidelijk is waar die partij voor staat. Toen de CD&V begon af te brokkelen, kreeg ook de Open Vld de ambitie om het midden op te zoeken. Dat resulteert in een spanning. Een deel van je traditionele publiek wordt zo gefrustreerd. Was het niet Etienne Vermeersch die gezegd heeft dat hij niet meer wist voor wie te stemmen? De Open Vld of de sp.a, dat is toch ongeveer hetzelfde? Dat heeft hij helaas heel juist gezien. Beide partijen proberen het midden te pakken. De Open Vld probeert daar nu wat aan te doen. Ze zeggen nu bijvoorbeeld dat er geen nieuwe belastingen gaan komen. Maar gaan ze dat ook waarmaken? Ik vrees van niet."

U bent vandaag de meest aanwezige econoom in de media. Is het messianisme?

"Ijdelheid. (lacht) Ik overtuig graag. Dat heb ik altijd gehad. En blijkbaar ben ik in staat om complexe zaken op een heldere manier uit te leggen. Anders zouden jullie me niet zo vaak vragen, toch? Wat ook wel zal meespelen is dat er in mijn domein niet veel zijn die ongebonden kunnen spreken. Dat vind ik zelf ook heel belangrijk: ongebonden spreken."

Naar welke econoom luistert u zelf graag in België?

"Oei oei... Ik denk dat ik me hier niet ga over uitspreken."

De naam Geert Noels wil maar niet van uw tong rollen.

"Het is Geert Noels die niet met mij in debat wil treden. Dat vind ik spijtig. Ik wil dat graag doen, maar het lukt maar niet. Eén keer heb ik met hem van gedachten gewisseld. Hij had een rapport geschreven met als uitgangspunt dat de industrie de basis van alles is, en dat al het andere daarvan afgeleid is. Tja, dat is een terugkeer naar het Franse fysiocratische uit de achttiende eeuw, hé. Dat was een theorie die ervan uitging dat de landbouw alles is, en dat alles van waarde daarvan is afgeleid.

"Ik heb Geert gezegd dat dat geen nuttige manier is om de economie te beschrijven. Want je kunt evengoed zeggen: de basis is onderwijs. Als mensen niet kunnen schrijven, lezen of rekenen is er geen industrie. Je kunt dus evengoed zeggen dat de industrie teert op de overheid. Want de overheid, dat is onderwijs, infrastructuur, law and order. Als je dat niet hebt, kom je in Somalië terecht en heb je geen industrie. Het is een wisselwerking. De overheid heeft de privé nodig, en omgekeerd."

U moet als 65-jarige volgende maand met emeritaat. Dik tegen uw zin.

"Het stuit me tegen de borst dat ik moet ophouden, ja. Het geeft me het gevoel dat ik afgeschreven ben. Nutteloos. Terwijl ik me zo niet voel. Ik denk dat ik nog kan bijdragen. Let op, dit is geen kritiek op mijn universiteit. Ik heb hier mij bureau, ik word hier niet buitengezet. Maar ik vertrek binnenkort wel naar het buitenland, waar ik nog wel les mag geven."

Waar gaat u heen?

"Dat kan ik nog niet zeggen."

Ergens waar u Wall Street kunt gaan bezetten?

(lacht) "Nee, ik wil in de buurt blijven. Niet te ver. Ik ben hier emotioneel gebonden. Ik heb kleinkinderen. Ik blijf in Europa."

Het valt op dat u met ouder worden feller wordt. Meer uitgesproken

"Minder gebonden in elk geval. Mijn vuur is in elk geval nog niet uitgedoofd. Misschien brandt het vandaag wel feller dan vroeger. Ik was hier student in mei '68, maar ik heb nooit aan een betoging deelgenomen. Ik was een studax. Ik kwam niet op straat. Ik denk trouwens dat ik in heel mijn leven nooit in een betoging heb meegestapt. Dat zit niet in mij. Maar ik durf me wel verbaal tegen iets uitspreken."

Stel dat u nu als student in de Verenigde Staten zou zijn? Zou u, met wat u vandaag weet, mee Wall Street gaan bezetten?

"Misschien wel. Ik heb daar in elk geval veel sympathie voor. Het zou best kunnen dat ik nu over Wall Street zou meestappen, als ik veertig jaar jonger was."

Vlaanderen is de afgelopen decennia rechtser geworden. U hebt de omgekeerde beweging gemaakt.

"Misschien ben ik gewoon op dezelfde plaats gebleven? (lacht) Nee, ik heb ook een beweging gemaakt, dat is wel duidelijk. Maar fundamenteel ben ik wel een liberaal gebleven. Ik vind het nog altijd een goed idee om mensen zoveel mogelijk vrij te laten. Dat moedigt aan om leuke dingen te doen, creatieve dingen. Ik ben er ook van overtuigd dat een marktomgeving dat het best stimuleert. Daar stap ik niet vanaf.

"Ondertussen heb ik we ingezien dat de markt een aantal problemen heeft. De ongelijkheid bijvoorbeeld. Dat houdt me meer dan vroeger bezig. Vandaag beseft ik dat dat behalve een ethisch probleem ook een hinderpaal is voor de goeie werking van de maatschappij. Gelijkheid verhindert conflicten en zorgt voor harmonie. Ongelijkheid zorgt en dat is onderzocht voor ziekte en depressie. Dat is een aspect dat ik in het verleden heb verwaarloosd. Net als sociale zekerheid. De markt doet fantastische dingen. Wie creatief is en zelfvertrouwen heeft, die wordt beloond. Maar we moeten ook aandacht hebben voor mensen die pech hebben. Ook zij moeten een menswaardig bestaan hebben. Al

was het maar om conflicten te vermijden. Dat zag ik vroeger ook wel, maar ik gaf dat niet hetzelfde gewicht als vandaag."

Zoals u ook meer aandacht bent gaan besteden aan het economische concept 'geluk'.

"Ik doe er geen onderzoek naar, maar ik lees er wel veel over. De grote paradox is dat de laatste vijftig jaar de welvaart dramatisch toegenomen is en onze 'satisfaction', ons welbehagen zeg maar, constant blijft. Onderzoek heeft aangetoond dat de toegenomen welvaart ons niet ongelukkiger maar ook niet gelukkiger gemaakt heeft. (haalt er een grafiekje bij) Kijk, je hebt natuurlijk een basis van welvaart nodig om gelukkig te zijn, maar op een bepaald punt voegt toename van welvaart geen geluksgevoel meer toe. Op dat punt zijn we in het Westen. Die paradox interesseert me zeer. Is het omdat we aan de welvaart gewend zijn? Heeft het te maken met de groeiende onzekerheid?"

Bent u zelf gelukkig?

"Ja."

En daar hebt u een economische formule voor?

(lacht) "Epicurus heeft het ooit mooi gezegd: vrijheid, vriendschap en filosofie. Ik denk dat dat juist is. Je moet vrij zijn, je kunnen ontplooiën. Er moet vriendschap zijn, liefde en genegenheid, ook van je naasten. En dan is er nog de filosofie.

"Kunnen nadenken over het leven, op een vrije manier. Dat is voor mij het geheim van een gelukkig leven."

Als ik buitenlandse collega's vertel dat de Dexiatop gewoon is aangebleven, vallen ze van hun stoel. 'Only in Belgium!'

Ongelijkheid zorgt voor ziekte en depressie. Dat is een aspect dat ik in het verleden heb verwaarloosd

Als de eurozone ontploft, zullen er in de paniek mensen vertrappeld worden. En je weet niet op voorhand wie

© 2011 De Persgroep Publishing